

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גמ' ורמיניה מפני אינית
שרפרה לך: (ב) שם מדוע לא
אכלתם את החטאת שמה כ"ל
ותיבות במקום [הקודש] נמחק:
(ג) תום ד"ה ומה מעשר וכו'
תימה. נ"ב והתוס' ב"ר"פ הערל
תירצו קשיא זו ע"ש ב"ד"ה דפסח
צדק ע ע"ב:

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

מפני טומאה נשרפה כיור
 ששאלת אתה דקאמר במדרש על
 ארבעה דברים מתו נרב ואביהו
 שנכנסו שותוין יין ושלל חצו
 ידים ורגלים ומחוסרי בידים, רבי
 לוי אומר מעיל היו חסרים וכתבי
 ביב מיתה, וכו'. וקשיא לך שותוין
 יין ערין לא הוזהרו, דכתיב
 בתריה יין ושכר אל תשת וכו'.
 ויבכמה ודין טומאת קדיש לא
 אלא ודאי שנכתבו בפרשה אמו
 אלא שלא נכתבו על הסדר. ואע
 אמר לוי אל תאכל סם מפניו שלא

היום הקריצו ה"ק הן היום, הלא
שמו

והחכמים עשו חיוון לדבריהם יוסר. ממה שעשתה תורה לדבריהם
כי כן צויתם. במנחות ^ל שמיני כתיב ^ק קחו את המנחה וגו' ^{יד}: **בצנינות.**
דנדב וצדיקה: **כאשר צויתם.** בזה שאל דרשך חדש שגשרפה כתיב
הן לא הוצא את דמה וגו': **בשעת מעשה.** כשאייר להם צנינותם
אמר להם שלא ימנעו מאכילת
קדשים היום ששמע מפי הגבורה
שחלוק צנינות היום בקדשים משאר
ימים וכשראה שגשרפה אמר להם
אכול תאכלו אותה היום להם ^{לא} לאכול
כאשר צויתם אתכם בשעת מעשה:
כאשר צוה ה'. בצנינות מזה ושוק
של ^{לא} צבור שקרבו בו ימים נאמר:
ולא מאלני אני אומר. לאכול בצנינות:
מפני צנינות נשפה. לכן נאמר
ותקראנה אותי כאלה ומצונו שהודה
לו משה כדכתיב ויצט צעניו ואם
מפי הגבורה שמע היתר צנינות לבו
ביום למה הודה: **מפני צנינות**

נשפפה. שנה הותרה להם חנינות
לבו ציוס ולית ליה לרבי נחמיה הכ
דרשא דבאנינות יאכלוה אלף הכ
קראמ' כ' י' כן צויתו שאף מנחת
צבור וז' שלא מצינו מנחה קריבה
לצבור כיצא זה נאכלת ועל
האנינות לא הוזכר למשה לדרוש ק"ו
ומעשר ופשהיכוריו אהרן הודה לו:
מפני טומאה נשרפה. שנגעה
הי טומאה בחטאת של שעיר ראש
חדש שקריבה (לשם) צו ציוס שהוקס
המשכן בראש חדש ניסן והוא היה
שמיני למלואים ושלשה שעירים קרבו
צו ציוס שעיר נחשון ושעיר ראש חדש
ושעיר שצא לשעה כדכתיב (ויקרא ט)
קחו שעיר עזים לחטאת ושל ראש חדש
נשרפה בדאמרינן לקמן (ע"כ): הי
לשם **שנשפט.** דלשה שעירים קרבו
להם כדלקמן: **לשם** להם **לנולס**
לערב. לר' יהודה אע"ג דאמר
אנינות לילה דאורייתא מודה הוא
לדלותו היום הותרה להן אנינות לילה
וכל שכן לרש"י דאף לדורות אינו אלף
מדברי סופרים. ולקמן מפרש טעם
דבי נחמיה: **והלא פינחס** היה
עמה. שלא היה זוג. ולקמן [שם] פריך
שפיר קאמרי ליה: **איזי ולידי רבי**
נחמיה. ואית ליה לרבי נחמיה
דהותרה אנינות במנחה כדכתיב כי כן
צויתי ואפי' הכי בשעיר של ראש
חודש הודה לרבי אהרן ולא קשיא
מנחה קדשי שעה היא [כ] והוראת
שעה היתה זה שחלכל לאונינן אכל
שעיר של ראש חדש קדשי דורות כון
ומשה כשקלף טעה כסבור כיון
ששמעתי היתר אנינות במנחה הוא
הדין לחטאת ואמר לו אהרן שמא
דוקא קדשי שעה שמעת והודה לו:
רבי נחמיה. דאמר מפני אנינות
נשרפה: הכי מתרץ להני קראי.
דלותה פרשה מאי אמר משה
ומאי שהדרינו לענין האנינות ומה
היה הקצרון ומה היא הודאה [כ]
רצנן. רבי יהודה ורבי שמעון

היה מתרצה להו לענין טומאה: **שמה נכנס דמו** [א] **לפנים**.
מפשוטו אתה למד שכך אמר להם מתחילה מדקאמר הן לא
הוצא גור' פנימה: **אמר לו**. שמה למשה: **הלא הן הקריבו**.
במה. וכי בניי שהם הדיוטים משמו היום ושהם עלי העטל כל
העבודה כדכתיב (שם) קרב אל המזבח ועשה וגו' ואני כהן
גדול אני ומקריב און: **כאשר יצית**. במנחה: **קדשי שעה**. כגון
שאני מצוה קדשי שמים. להסיח דעמי מהם: **אפי' אלה וכללה**. א

אלא קשיא מידי דאין מוקדם ומאוחר בתורה, אטו כל דניי כהונה ועבודה ומומין הפוסלין באדם ומוקדו ונחלתו וקבורה, אהרן בן קורח כולו יני שחטתו של מלאוים קים טומאה שגפיה. וכל הכהנים ואין מוקדם ומאוחר בתורה, כל פרשיות התריבית לעבודת אהרן מוקדם פרשת מטות שאומר במדרש של מוסכמה פרשת שוויין יין למיתת בני אהרן משל לרופא שנכנס לבקר את החולה ומותו מביא חסדו פלוני. מדרש בעלמא הוא לדרוש טמקורין, דאיהו דהבדיל ידוע שכל הדברים המוחללין את העבודה והאכילת קודש עומד (משל לרשע) ודע י"ג פס':

ידין יום הוא ואנו אסורין בקדשים לכול עד הערב ובמוך כך אירע זה טומאה באונס (לעיל טז.) שמה
 נזמי למחציתא חז לנזרה: יצא ומתרא יחירא דרשי לה דלא איזנרנד מיניה אלא הכי בנא מיניי

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה. אין פירושו יותר ^{כג} משל תורה דעלמא אלא כלומר חכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר ממה שעשתה תורה לדבריה:

לדבריהם יותר משל
צויות² כאשר צויות
ויות באניות יאכלוה
שה אמר להן³ כאשר
אומר ורמיניה⁴ מפני
נאמר כאלה אמר
ר"י הא ר"נ דתניא
כך נאמר כאלה דברי
ור"ש אומרים⁵ מפני
תה אומר מפני אנינות
שישפרות ד"א היו
א והלא פינחס היה
אידי רבי נחמיה ולא
ה כאן בקדשי דורות
יץ להני קראי ורבנן
קראי רבי נחמיה
לא אכלתם⁶ אמר לו
דמה⁷ לפני ולפנים
את דמה שמא חוץ
ובקדש היתה ודלמא
סלתה אמר לו משה⁸
קרבתי וא"ל הן לא
היתה אכול תאכלו
אניות יאכלוה אמר לו
ואכלתי חטאת היום
לא שמעת אלא בקדשי
ת"ק⁹ ממעשר הקל
ה תורה¹⁰ לא אכלתי
דורות לא כל שכן מיד
נינו¹¹ הודה ולא בוש
י אלא אמר שמעתי
כי מתרצי להו¹² הכי
אכלתם את החטאת
מא נכנס דמה¹³ לפני
הובא את דמה (אל
חוץ למחיצתה יצאת
יתה ודילמא באניות
אמר לו משה הן
אניות אני הקרבתי
פשעתי בה ואיטמאי
בעינך שאני מבזה
אותי כאלה ואפילו
בזה קדשי שמים אמר
דמה ובקדש היתה
בקדש כאשר צויתי
לו שמא לא שמעת
ק"ו ממעשר הקל ומה
ה¹⁴ לא אכלתי באוני
ל שכן מיד וישמע משה

וּמָה מַעֲשֵׂר הַקֶּזֶשׁ בּוֹ. ^ו חֵמֶה מֵה לַמַּעֲשֵׂר שֶׁנֶּעֱשֶׂה טַעֲוֹן כֶּסֶף
 לוֹמֵר דֵּכָּה"ג פִּרְיָן צִפְרָן אֱלֹו הֵן הַלִּקְוִין (מִסֵּט 97 ע"א) :
 דֹּאִי בְיוֹם קֶל וְחוֹמֵר מִמַּעֲשֵׂר. ^ז חֵמֶה צִלִּילָה נְמִי יִנְמָא קֶל וְחוֹמֵר
 דֵּהָא רַצִּי יְהוּדָה אִית לִיה אֲנִינֹות לִילָה דְּאוֹרִיטָא לְדוֹרוֹת:

ה שחובת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: מררייכו. זעריכס [ב]:
ת אירעוני אין אני מבזה כו' והיינו דכתיב כאלה ולא כתיב אלה:

טומאה

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א מיי' פרק ג מהל' מעשר שני
הלכה ז:

תורה אור השלם

1. וְאֵלֶּכֶת וְאֵלֶּכֶת וְאֵלֶּכֶת
יָדוּשׁ בִּן חֹתֶן וְעֵדֵי הָאָדָם
מֵאִשְׁרַי יִהְיֶה בִּי כֵן אֲחִי־יָהּ.
2. וְכֵן לֵאמֹר אֵת הַדּוּבָאֵת אֵת הַדּוּבָאֵת
הַקֶּדֶשׁ שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ הַכֹּהֵנִים
אֵת הַבְּקוּשׁ כִּבְרֹשׁ צִוִּיתִי.
3. שֶׁקֵּד הִתְרַמְּתוּ וְחִזּוּ וְהִתְעַשְׂתֶּם
לִּי אֵשׁ חֲלָלִים בְּכָל יוֹמֵי לַיְלָתִי
וְהִתְעַשְׂתֶּם בִּי יְהוָה וְהָיָה
לְפָנַי כְּאֵת לֶחֶם שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ
אֵת הַבְּקוּשׁ.
4. וְחִזְרוּ אֲהָרֹן לֵאמֹר מִזֶּה הָיָה
לְפָנֶיךָ וְהִתְעַשְׂתֶּם לִי אֲשֶׁר־אָתָּה
עָלְתָם בִּי יְהוָה וְהִתְעַשְׂתֶּם
לִּי אֵת אֲבָלֹת אֲבָלֹתֵי וְחִזְרוּ
וְהָיָה חֵיטִים בְּעֵינֵי יְהוָה.
5. אֵת אֲבָלֹתֵי בָנֵי מִמּוֹנֵי לֵאמֹר
בְּעֵינֵי מִמּוֹנֵי שֶׁנִּתְּנָה לָנוּ וְהָיָה
מִמּוֹנֵי מִלֵּת מִמּוֹנֵי בְּקוּשׁ
אֲחִי־יָהּ צִוִּיתִי כִּבְרֹשׁ אֲשֶׁר־
צִוִּיתִי.
6. וְיִשְׁמַע מִשְׁעֵי וְיִשְׁמַע מִשְׁעֵי
וְיִשְׁמַע מִשְׁעֵי וְיִשְׁמַע מִשְׁעֵי.
7. מִדּוֹעַ לֵאמֹר אֵת אֲבָלֹתֵי
הַחֲסִידִים אֲשֶׁר־הָיוּ הַקֶּדֶשׁ בִּי
קִשְׁיָם אֵת וְהָיָה נֶחֱמָה לִּי
לְשֹׂאֵת אֵת עֵץ הָעֶדֶת לְכַפֵּר
עֲלֵיהֶם לְפָנֵי יְהוָה.
8. וְיִשְׁמַע מִשְׁעֵי וְיִשְׁמַע מִשְׁעֵי

שיטה מקובצת

שמואל חוץ למחיצתה. עיין בתוס' לעיל דף פב [ע"ז ד"ה כיון]:

גליון הש"ס

[גמ' שמא לא שמעת אלא
בקרדשי שעיה וכו'. עי' מנחות דף
יט ע"ג נוסח ד"ה ושמואל אמר
וכו': תוס' ד"ה ומה וכו' תימה
מה למעשר שכן טעון כסף
צורה וכו'. עי' שבת דף כה ע"א
נחום' הא נחול וכו']:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]